

нитѣ, кроткитѣ и здравомисящитѣ хора. Този пѣтъ, който води къмъ свободата, се състои въ послушността, да не правишъ онова, що изисква собствената ни воля. Защото право свободенъ е онзи, който покорява волята си на Божията воля, когото ръководи Божий Духъ и който усърдно върви по пѣтищата на истината. Свободенъ е онзи, въ чийто сърдце е твърдо напечатанъ Божий законъ. На кѣсо да кажемъ: свободенъ е онзи, въ когото живѣе и дѣйствува не духътъ на самолюбието и гордостята, по Духътъ Божий: „*Идѣже Духъ Господенъ, ту свобода.*“ Слѣдователно—безъ Божий Духъ нѣма права свобода. Изгубена е свободата, когато се отдалечимъ отъ Господния Духъ; придобита е, когато приближи и всели въ сърдцето ни Духъ Святый. Но какъ Духъ Святый ни дарува свободата, затова ще ви поговоримъ въ слѣдующата бесѣда.

За да би могли да ви увѣримъ въ това, не е нужно да ви говоримъ на пространно: Кога се отдалечимъ отъ Бога, можемъ да изгубимъ свободата и напустотогази ще мислимъ, че сме свободни. Свободата е сила съ която можемъ да правимъ добро и да се отдалечаваме отъ зло; тя е въ чистотата на ума и сърдцето и отклонявани отъ най-голѣмитѣ и най малкитѣ лощави намѣрения; свободни сме ния тогази, когато лесно и радостно изпълняваме и вършимъ дѣла, които сж съгласни съ Божий законъ и съ закона на нашата съвѣсть. Да помислимъ, какво осѣщаме въ себе си? Ние осѣщаме, че ние трудно и тѣжко да правимъ добро, а къмъ зло лѣтиме, като потоцитѣ отъ високитѣ гори; да правимъ добро насъ еднакво и винѣги ни учатъ и упѣтватъ, а къмъ зло ние сме наклонни; това ние и безъ наука знаеме. Духътъ Господенъ, Божественния гласъ — съвѣстьта ни упѣтва къмъ доброто, въ правия и спасителния пѣтъ, грѣмко викъ *отклонися отъ зло и сотвори благо* (псал. 33; 15), а ние неслушаме Божественния гласъ, не вървимъ по посоката, която Духътъ Господенъ ни посочва, но слушаме гласа на дявола, който шепне на ухото ни: „*Отклонися отъ благо и сот-*